

Песме босих табана – Игор Д. Марковић

КАД ИДЕМ

Кад ме уморе планови
и живот, и људи и они који то нису.
И све оно што бих требао у животу бити.
А нисам ни део тога у слагалици.
Расположен, ни нерасположен.
Ни спреман, ни неспреман.
Не тражим разлог зашто ми се не да.
Сазујем ципеле сиђем низ степенице.
Ставим катанац на врата...
Ослободим из кавеза заточене мисли,
Закључам обавезу у плакар највећом резом.
И пустим с ланца Марковића да шета.
Размакнем широм капке.
Осијам чело зубатим сунцем.
И кренем босих табана низ калдрму мислима на друм.
Идем... Не журим... Идем...
Идем, да опет видим познате незнанце.
Оне које не видех дуго!
Оне којима верујем да ме не испуштају из вида.
Као лоше вести.
Што прате ме непрекидно.
Брижно над небом као бездан.
И оне што са мном деле ноћ и дан.
Са којима се рукујем преко хартије и оловке често.
Када сам пијан.

Да их питам.
Како би то лепо било кад би се и другачије од овога могло?
Када би се могло другачијим бојама од ове?
Зар није било лепше седети у првом реду и уз жагор
комедије уместо кроз сузе гледати живота трагедије.
А онда се скрити у неки ћошак и осмехивати се.
И само посматрати.
Разговарати се са
питањима и одговорима.
Без оправдања.
Без изговора.
Да истих нема ових дана.
Не тражити ништа сем ње.
Само тражити што није дато на сав глас.
Онда... Идем...
Зеницама упрем погледом у плафон.
И спустим поглед доле да окујем под.
Преко полица са поређаним ненаписаним мислима.
причама,
песмама,
заборављеним
сећањима
незавршеном романом
и написаним стиховима.
Брине ме то...
Што не могу да одредим
да ли су лица, предели и ствари
из старих кофера распаковани,
или само као фрагменти већ одсањаног
препознати у новим листовима.

И ја и моја жеља тражимо исто.
Већ изношено, похабано,
по чему ме препознају.
Страхови сакривени у кораку.
преслагани у пређеним километрима
сведоче о новом времену и стварању.
Бацим поглед на сат, још је дан, није касно.
Заклопим празну књигу,
одувам прашину са себе.
Угасим сијалицу и попнем се уз степенице.
Назад на међу људе, међу оних пар који вреде.
Обришем грашке зноја са знојавог чела.
Чувам љубав за још шаку добрих људи.
Знам.
Створен сам за велика дела!

НИЈЕ

Ноћ је најцрња пред зору.
најтиша пред свитање.
Тада звезде умиру на своду
А месец ка дну хита у пуном понору.

Ноћас га није ни било читаву ноћ крио се за јалове облаке.

Ноћ је нацрња пред зору
Ускоро ће и небо у нове одоре.
Стару изношену црнину да промени у бело праскозорје.

Видик је одвећ пуцањ у празно.
Зенице прилике не спознају.
Седефна ноћ је шкрта за илустрацију лепог
Не дарује ништа до сиулете песнику за обману.

Допловиле ми мисли бледог одраза на стаклу у прозору.

Није тешко писати стихове.
— Тешко их је живети.
Није тешко писати песме
— Тешко их је преживети.
Није тешко живети поезију
— Тешко је надживети.

Песме су доказ необорив
Песник не мора бити здрав
— Напротив
Нико се из овог живота није извукао жив.
— Песник не мора бити здрав.
Песник није уметник.

...